

Leontin Med

Novelláim 2.

Röpülj utánam...

A kora délutáni városi zaj szint csendként is tűnhet az öregember számára. A templomfal tövében üldögél, szunnyadó horkanása adta levegő – korty „íz” jelentheti „észleltjét” a köröttes világra. Fura álmokképeire ismer, újra és újra felismeri önmagát, az Ő egyedüli boldog egyszerű életét, és mégis dühösen csapja be maga mögött az „Ember – nyilvánosház” – világ nagy vasrácsos kapuját. Tündérek földjét lépdeli, talált darab követ áthajítja a megáradt, mindenféle hordalékot vitte folyón „- így éri el –” a túlpártot. A világ álmodhatja Őt, elhagyván testet majd lelket, végül üldögél a nagy semmi kicsiny közepén. Visszavágta darutollas kalapjába, néhol hull egy – két fémérme. A bal vállán egy sirálymadár tollászkodik, amint néhány turista megtorpan és fotózza az öregembert a madárral, az a vaku villanó fényére kettőt – hármat csap szárnyaival, élesen figyeli mi is, történik.

Az öregember békésen pihen, így pihézéssel tölti „ő” is az időt, a ragyogtat' napsütésben a házfal adta árnyékos részi. A köhögése, mint mostanában oly sokszor, hirtelen szakad – akad meg, az ismerős íz a szájban, rongyzseb-kendőben a pirosszín köpet. Orvoshoz nem megy, a teremtés „Evolúciós túlélése értékét” lenullázza egy nagybetűs „Nem” szócskával magában. Itt él az utcán közel

három éve, hova tovább betölti a hetvenediket. Egy Nógrád megyei kis faluból jött fel ide a fővárosba, vénségére. Világ életében a földet túrta, a TB – ét nem fizette. A ház kicsi lett neki, otthagya Mari lányára, annak férjére és három unokájára. Itt a Duna – parton egy bérház – elegáns hely –, harmadik emeleti padlásfeljáró előtte kis területen rendezkedett be. Megpróbált „szellemként” élni, miután a ház lakói „rájöttek”, hogy hús – vér ember már ismerték Őt. Aszkéta életét nem döntése, maga az élte szabta meg. Egy kartonpapír a földre fektetvén, szép kockás pléd téve rá – a szeretet szolgálattól kapta –, és egy kopottas bőrtáska a feje alávaló. Tulajdonképpen semmije nincsen, a napi kalapozás jelentette egy – két ezer forint, de hát mit is mondhatna, ha megkérdezik tőle, „Igen boldog”

Tavaszi időre járt', a téli hónapok örökösöként újra fel – felsütött a nap, napról – napra fényesebben. A sok – sok évet megélt ember számára is különös fényként felvilágoltan az utcák, a terek, maga a város. Márciusi szeszélyes szelek fúttak, így a járókelőkön könnyű kabátkák lebbentek. Az emberek vidámabbak lettek, mint maga az öregember. Jó a nyár, az a sok turista a városban: a kalapozás jelentette baksis – az átlag többszöröse –, szociális motivációként különös éberséget jelentően az öregember számára. Mint minden kora reggel: a Duna parti bérház padlásfeljáró előtte „vackán” ébredvén –, lesétált a rakpartra. Üldögélt a kőlépcsőkön, élte megbékélt kedve nézte, figyelte a folyót.

Harmadik éve majd' rítussá egyszerűsödött neki, a – mindennapjaiként –, amint évszakosan hol ködös, hol

ragyogó fényben szemlélte a megénekelte „Kék Duna” fölött röpködő sirálymadarakat. Ilyenkor elfeledni a rakpart mögöttes csilingelő villamost, a hídon haladó automobilok ismeretlen sofőrjeit az utasaikkal együtt. Csupán szemlélődik, a világot már „megértette” vénségére: – az élet és holtidő köztes remélt boldogságot –, mégis újat és újat fedez fel, érdekes néhol bölcsnek is tűnő apró gondolatnyi szösszeneteket a benső világából. Tán „kóros” jelleg várja, nézelődvén napról – napra a vizet az egyszer előtte „elúszó dinnyehéjat”, de hát ennyi „Heppje” neki is lehet. Ha kell „irodalmi műveltségét” jelentette József Atilla ismert okán.

Annak idején gyermekként Nagypja olvasott fel neki egy – egy nyári délután a verendán az „őrizte” vaskos verses kötetből. Üldögél úgy a lépcsőn a „világ rendje”, István bátyja több mint húsz évvel idősebb volt nála, a „Háború Tavaszán” nem is messze hol üldögél éppen, a rakpart lépcsőin lőtték a Dunába. Soha többé nem ment abba az Izabella utcai házba sem környékére hol laktak. A családjáról, a gyerekekről soha többé nem hallott. Mari leánya maradt neki. „- Igen, letépni a sárga csillagot, levernü minden vörös csillagot, betiltani minden csillagot, végül az Égbolt következhet annak minden csillaga” És a földtörténetikor ifjú Embereként, a hideg pompa megtiport léteként, újra egy „Enyém...”: könyvet olvashatni, minden erkölcsi harc nélkül a jövő mezsgyéire hullhatni – állapítja meg életnyit keserűség az öregember. Igen, hisz mindennapja a téren üldögél a templom falánál, jön – megy körötte a számtalan városi polgár, enyhe iróniával „Rabbi” szólítják az utcafiúk és szegényleányok a téren.

Mondhatni az „Evolúciós” hordozta – parancs jogán: asszimilálódott az antiszemita szóit illető, melynek az üres csend, nem lehet a mást megalázó „Igen és Nem”: csakis egy szó: Ember!

Tavaszként, reggelként őriző rítus figyelte mindensége kicsiny világát, ilyenkor bagóra nem füstölt rá, sem flakon olcsó borát nem kortyolgatta. A rakpart lépcsőin üldögélvén fura hangra lett figyelmes. Oda figyelt – a pillanat – „kartondoboz lapját, esetleg rongyot – fémet zörgethet a szél” Egy sirály verdeső szárnyaival, a rakparti lépcsőn egy fokkal feljebb ér, majd visszaesik. A madár pár méterre való vergődése láttán az öregember szíve „belefacsarodik”, maga sem tudja mitévő, legyen. A legkisebb lényét jelentette életért is a „Segíteni” szó: mely düh és szomorúság érződik neki újfent „írott betű – betűrendként” az „ugyanaz vélt” érték. Idegsejtjei szinapszis köztes tovább „villan” a – valamit tenni a madárért –, inger és ingerület tudati összegződése. Így cselekszik.

Csetel – botol a parti lépcsőn kezeibe veszi a madarat. Így, riadtan verdes neki, szállni igyekszik a szemmel látható sebesült szárnyaival. A rakpart fémkonténerai egyike mellett nagyobb kartondobozt talál, abba teszi a madarat, a doboz tetejét visszahajtja. Amint igyekszik a lépcsőházban felfelé – a liftet soha nem használja –, végig pörgeti magában a teendőit. A padlásfeljáró előtt félhomályban, hová a nap alig süt be, kezeibe veszi a madarat. Gyermekkora, a nagyapával egy fecske madarat is meggyógyítottak, úgy hogy az Ősszel elszállt és Tavaszra megérkezett és a házuk tetőrészi rakott újra fészket. Az